

I en tale til generalforsamlingen udkastede premierminister Nehru tanken om et FN-år for internationalt samarbejde efter samme mønster som det internationale geofysiske år og således, at FN's bestræbelser skulle samles om på alle tænkelige områder at fremme det internationale samarbejde. Tanken blev konkretiseret i et indisk forslag om at optage endnu et punkt på dagsordenen, som skulle hedde: „*Et FN-år for internationalt samarbejde*“. Generalkomiteen drøftede dette på et møde den 20. november, hvor forslaget blev støttet af Cyprens, Liberias, Danmarks og Sovjetunionens repræsentanter. Komiteen besluttede at indstille det til vedtagelse i plenarforsamlingen, hvor det enstemmigt godkendtes den 21. november (*dagsordenens punkt 95*) og henvises til behandling direkte i plenarforsamling.

Generalkomiteen holdt nyt møde den 8. december vedrørende tilrettelæggelsen af det fortsatte arbejde. Der var enighed om, at plenarforsamlingen og komiteerne skulle gøre sig al umage for at tilendebringe behandlingen af alle dagsordenspunkter før 20. december 1961 med undtagelse af punkterne om situationen i Angola og Ruanda-Urundis fremtid.

Under mødet udtalte den danske repræsentant (Lannung) at generalforsamlingen burde behandle alle dagsordenspunkterne inden den 20. december med undtagelse af

dem, som omstændighederne tvang den til at udsætte. Der ville opstå et farligt præcedens, om man år efter år udstrakte samlingerne. Den danske delegation havde i nogen tid sammen med de andre skandinaviske delegationer haft den opfattelse, at samlingerne skulle være kortere og mere koncentreret, således at en høj arbejdskvalitet blev sikret. Generalforsamlinger af kortere varighed ville spare tid og penge og øge FN's prestige.

Han mente også, at der burde være en passende ligevægt i forsamlingen mellem embedsmandsrepræsentation og politisk og parlamentarisk repræsentation. I den senere tid havde det parlamentariske element haft en svindende tendens, og balancen var ændret i retning af den diplomatiske repræsentation. Det havde ikke været tanken hos organisationens grundlæggere, sagde han, at organisationen væsentligst skulle sammensættes af diplomater og andre embedsmænd.

Den store forøgelse af medlemstallet i FN krævede også radikale reformer. Han håbede, at det snart ville være muligt, at der på generalsekretærens initiativ blev nedsat en ekspertkomite til at gennemgå generalforsamlingens arbejdsmetode.

Den 18. december vedtog plenarforsamlingen endelig at samlingen skulle genoptages den 15. januar 1962 for at færdigbehandle enkelte dagsordenspunkter (Angola og Ruanda-Urundi).

IV. Generaldebatten.

(Dagsordenens punkt 9).

Generaldebatten fandt sted i tiden 22. september-18. oktober. 80 delegationer deltog; af de nordiske lande alene Danmark. Foruden de fire af de nordiske lande deltog følgende stater ikke i debatten: Østrig, Belgien, Burma, Chad, Dahomey, El Salvador, Frankrig, Irland, Elfenbenskysten, Jordan, Luxembourg, Mexico, Nicaragua, Panama, Portugal, Syrien og Øvre Volta.

Hovedemnerne for generaldebatten var: generalsekretæerspørgsmålet, større medlemstal i FN's organer, Berlin-krisen, ned-

rustningen og atomforsøgene, afviklingen af kolonialismen og i denne forbindelse især Portugals og Sydafrikas forhold, hjælpen til de økonomisk underudviklede lande og i denne forbindelse forskellen i økonomisk udvikling mellem landene på den sydlige og den nordlige halvkugle, råstofpriserne og enkelte nationale spørgsmål.

I modsætning til sidste år mandede debatten ikke ud i nogen vedtagelse eller noget andet formelt resultat.

Generaldebatten spændte ligesom i tid-